

... А Караджата ни остави
споменъ
за духъ отъ вражи ударъ
неполоменъ.

победния ни зовъ ехтъ въ простора —
при Кубадинъ и Тутраканъ и Струма
съ юнашка гръдъ посрещнахме куршума —
при Дойранъ и при Завоя на Черна
победа бѣ ни сплътницата върна —
при Вардаръ и при Тимокъ и Морава
оставихме следи на вѣчна слава,
а на Каймакчаланъ и при Кенали
самъ Богъ надъ насъ безсмъртне запали.
За устремътъ ни нѣмаше преграда —
ще помиятъ българинътъ какъ напада,
какъ съ вихъра на нашата атака
летѣха въ бой юнакъ до юнака,
какъ нѣкога по вси полета бойни
се люшкаха редицитѣ ни стройни —
затуй врагътъ ни нѣма да забрави
това, което въ боя ни прослави.
Навредъ оставихме и вѣчни стражи
и всѣки гробъ юнашки ще разкаже
какъ би се българинътъ за земитъ
и святия заветъ на прадѣдитъ.
Навредъ, кждето воинътъ ни мина,
въвъ бой прослави нашата родина:
разливаха се стройнитѣ редици
като потокъ стоманени войници,
що крепости предъ себе си отвлеча.
Когато нѣкой своя родъ обича
живота си за него съ радостъ дава
за него и за Царъ и за държава!

ОРЛЕ:

— Но тия жертви бѣха ли безплодни!
БРАННИКЪ:

— О, не! Земитъ ни сѣ пакъ свободни,
отъ Божия рѣка благословени,
а всички българи — обединени.

Това, що ни се пада, ние взехме:
кръвта, която въ биткитѣ пролѣхме,
вѣковния ни пѣтъ ще осветява
и вѣра въ бждещето ще ни дава.
Сега предъ насъ изгрѣватъ дни честити
и знамената ни, що бѣха свити,
отново славно вече се развяватъ
и свѣтла бждинна ни обещава.
До тамъ, кждето Охридъ се синѣ,
пакъ българската речъ звучи и пѣе,
и Бѣломорието пакъ дочува
какъ Дунавътъ отъ радостъ се вълнува
и какъ, срѣди земята ни, Балкана
разказва гордо славата ни бранна.

ОРЛЕ:

— И тази слава нѣма да залѣзе!

БРАННИКЪ:

— Тя въ нашитѣ сърдца отдавна влѣзе
и шепне и ни благославя: — „Сине,
такъвъ великъ народъ не ще загине!“

БОРИСЪ МАКОВСКИ

